

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ ΚΓ΄.

ΤΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΟΣ ΤΩΝ ΑΓΓΕΛΙΩΝ.

ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ.

ΣΥΝΟΨΙΣ ΤΩΝ ΕΜΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ

1) Περί απορρίψεως ως απαράδεκτου τῆς περι ἀναιρέσεως αἰτήσεως τοῦ παρὰ τοῖς ἐν Σπάρτῃ πλημμελειοδικαῖς εἰσαγγελέως. — 2) Περί ἀπορρίψεως ως απαράδεκτου τῆς περι ἀναιρέσεως αἰτήσεως τοῦ Σωτήρη Κάππα. — 3) Περί απορρίψεως τῆς περι ἀναιρέσεως αἰτήσεως τοῦ Νάστου. — 4) Περί απορρίψεως τῆς αἰτήσεως τῆς Μαρίας Λούμπρα. — 5) Περί απορρίψεως τῆς περι ἀναιρέσεως αἰτήσεως τῆς Μαρίας Σίερα.

(Ἀπόφ. Ποιν. 4η').

(Πρωτοκ. Ἀρ. 655).

1)

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ,

Συνελθὼν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 21 τοῦ ἐνεστῶτος μηνὸς διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἰτήσιν ἀναιρέσεως τοῦ παρὰ τοῖς ἐν Σπάρτῃ πλημμελειοδικαῖς εἰσαγγελέως.

Ἡ Ἑλένη, γήρα τοῦ Στράτη Κουνουπιώτη κατεμήνυσεν εἰς τὸν παρὰ τοῖς ἐν Σπάρτῃ πλημμελειοδικαῖς εἰσαγγελέα τὸν Γεώργιον Χρηστάκου, κάτοικον τοῦ Ἄσω-ποῦ τῆς Ἐπιδαύρου Λιμηρᾶς, ὅτι ἐπὶ ὑποσχέσει γάμου ἐξύβρισε τὴν τιμὴν αὐτῆς, καὶ προσέτι τὴν ἐζημίωσε εἰς χρήματα καὶ πράγματα διάφορα. Ὁ εἰσαγγελεὺς ἐζήτησε κατὰ συνέπειαν αὐτῶν νὰ ἐκδοθῇ κατὰ τοῦ εἰρημένου Χρηστάκου ἔνταλμα φυλακίσεως. Τὸ συμβούλιον τῶν ἐν Σπάρτῃ πλημμελειοδικῶν λαθὼν ὑπ' ὄψιν τὸ 250 ἄρθρ. τοῦ ποιν. νόμου, ἐξέδωκε τὸ ὑπ' ἀριθμ. 108 βούλευμα, δι' οὗ ἀπέρριψε τὴν αἰτήσιν τοῦ εἰσαγγελέως. Τοῦ βουλεύματος τούτου, ἐζήτησεν ὁ ῥηθεις εἰσαγγελεὺς τὴν ἀναίρεσιν διὰ ψευδῆ ἐρμηνείαν τοῦ 396 ἄρθρου τοῦ ποιν. νόμου.

Ἀκούσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ ἀρεοπαγίτου κυρίου Ἰω. Ἀν. Σωμάκη, καὶ τὸν ἀντεισαγγελέα γνωμοδοτήσαντα ὑπὲρ τῆς ἀπορρίψεως τῆς ἀναιρέσεως αἰτήσεως ὡς ἀπαράδεκτου διὰ τὸν λόγον, ὅτι ἔγεινε πρὸ τῆς παρελεύσεως τῆς πρὸς ἀνακοπὴν προθεσμίας.

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον,

Ἀπειδὴ κατὰ τὸ 479 ἄρθρ. συνδιασμένον μὲ τὰ 260 καὶ 263 ἄρθρ. τῆς ποιν. δικον. αἰτήσεως ἀναιρέσεως κατὰ βουλεύματος τοῦ συμβουλίου τῶν πλημμελειοδικῶν δὲν συγχωρεῖται εἰμὴ μετὰ τὴν παρέλευσιν τῆς πρὸς ἀνακοπὴν προθεσμίας, τούτεσι μετὰ εἰκοσιτέσσαρας ὥρας ἀπὸ τῆς ἐκδόσεως τοῦ βουλεύματος· ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου τὸ βούλευμα τῶν ἐν Σπάρτῃ πλημμελειοδικῶν ἐξεδόθη τὴν 15 Ἰουλίου Ε. Ε. καὶ μὴ οὔσης σημειουμένης ἐν αὐτῷ τῆς ὥρας τῆς ἐκδόσεως, ἡ προθεσμία τῆς ἀνακοπῆς πρέπει νὰ θεωρηθῇ ὡς ἀρχομένη ἀπὸ τὸ τέλος τῆς

ἡμέρας καθ' ἣν αὐτὸ ἐξεδόθη. Ἐπομένως γενομένης τῆς περι ἀναιρέσεως αἰτήσεως κατὰ τὴν 16, ὥραν 11 τοῦ αὐτοῦ μηνός, εἶναι φανερόν, ὅτι ἔγεινεν αὐτὴ ἐντὸς τῆς πρὸς ἀνακοπὴν προθεσμίας.

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει ὡς ἀπαράδεκτον τὴν ἀναιρέσεως αἰτήσιν τοῦ παρὰ τοῖς ἐν Σπάρτῃ πλημμελειοδικαῖς εἰσαγγελέως, ἥτις ἔγεινε κατὰ τοῦ ἀπὸ 15 Ἰουλίου Ε. Ε. καὶ ὑπ' ἀριθμ. 108 βουλεύματος τῶν ἐν Σπάρτῃ πλημμελειοδικῶν καὶ τ.λ.π.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τὴν 2 Ὀκτωβρ. 1836.

(Ἀπόφ. ποιν. 4β').

(Ἀριθ. πρωτοκόλ. 655).

2)

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ,

Συνελθὼν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 28 τοῦ παρελθόντος Σεπτεμβρίου διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἰτήσιν ἀναιρέσεως.

Ὁ Δημήτριος Α. Κουρκουσιώτης κατεμήνυσεν τὸν Σωτήρη Κάππα κάτοικον ζηροκαμπίου τῆς Σπάρτης πρὸς τὸν παρὰ τοῖς ἐν Σπάρτῃ πλημμελειοδικαῖς εἰσαγγελέα, ὅτι τὴν 21 Ἰουλίου ἀνοίξας ἐν ἀπουσίᾳ αὐτοῦ τὴν εἰς Ἐπυροκάμπι, οἰκίαν του, εἰσῆλθε εἰς αὐτήν, ἔθεσεν ὑποκάτω ἐνός σαμαρίου ἐν μαντήλιον λαχουρι καὶ ἐν καταστικὸν περὶ δὲ τὴν ἑσπέραν τῆς αὐτῆς ἡμέρας κηρύξας ὁ αὐτὸς Κάππας ὅτι τοῦ ἐκλάπησαν πράγματα, καὶ ὅτι ἔχει κατὰ τῶν γειτάνων ὑποψίας, ἐμβῆκε εἰς τὴν ἐνωτέρω οἰκίαν ἐπὶ λόγῳ δῆθεν ἐρεύνης, καὶ ἀνακλύψας τὰ εἰρημένα πράγματα, ἐκήρυξεν ὅτι οἱ κάτοικοι τῆς οἰκίας τὰ ἐκλεψάν ὁμοῦ καὶ τινα ἀσημικά καὶ 40 δρ. ὁ καταμηνύσας ἐζήτησεν ικανοποίησιν διὰ τὴν πρόσαςιν ταύτην.

Κατὰ συνέπειαν τῆς καταμηνύσεως ὁ εἰσαγγελεὺς ἐπρότεινεν εἰς τὸ δικαστικὸν συμβούλιον τῶν ἐν Σπάρτῃ πλημμελειοδικῶν τὴν εἰς τὸ ἀκροατήριον ἀναπομπὴν τοῦ εἰρημένου Κάππου ὡς ὑπαίτιου συκοφαντίας κατὰ τὸν §. 2 τοῦ 335 ἄρθρ. τοῦ ποιν. νόμου, καὶ ὡς ὑπαίτιου διαταράξεως οἰκιακῆς εἰρήνης κατὰ τὸν §. 3 τοῦ 201 ἄρθρ. τοῦ ποιν. νόμου. Τὸ δικαστικὸν συμβούλιον παρέπεμψε

τὸν κατηγορούμενον διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 93 βουλευμάτος του εἰς τὸ ἀκροατήριον ἐπὶ παραβίασει μόνου τοῦ 201 ἄρ. τοῦ ποιν. νόμου ἐνεκα διαταράξεως οἰκιακῆς εἰρήνης. Κατὰ τοῦ βουλευμάτος τούτου ὁ Κάππος ἔκαμεν ἀνακοπήν, ἀπορρίφθεισαν παρά τῶν ἐν Τριπόλει ἐφετῶν διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 42 βουλευμάτος τῶν, δι' οὗ ἐτροποποιήθη τὸ βούλευμα τῶν πλημμελειοδικῶν ὡς πρὸς τὸν χαρακτηρισμὸν τῆς πράξεως τοῦ κατηγορουμένου. Τοῦ βουλευμάτος δὲ τούτου τῶν ἐφετῶν ἐζήτησεν ὁ Κάππος τὴν ἀναίρεσιν, διὰ τοὺς λόγους, 1 ὅτι κακῶς ἐρμηνεύθη τὸ 201 ἄρθ. τοῦ ποιν. νόμου, διότι ἡ ἀυθαίρετος εἰσοδος εἰς κτίριον μὴ κητοικημένον δὲν ἀποτελεῖ διατάραξιν οἰκιακῆς εἰρήνης, καὶ 2 ὅτι τὸ δικαστήριον τῶν ἐφετῶν ἔκρινεν ὅτι ἡ πράξις τοῦ κατηγορουμένου ἐμπεριέχει αὐτοδικίαν καὶ ὑπάγεται εἰς τὸ 205 ἄρθ. ἡρμηνύσεν ἐσφαλμένως τὸ ἄρθρ. τοῦτο.

Ἀκοῦσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ Ἀρεοπαγίτου Κ. Δ. Γ. Φέδερ, καὶ τὸν Εἰσαγγελέα, ἀπόντος τοῦ ἀνααιρεσίοντος, γνωμοδοτήσαντα νὰ κηρυχθῇ ἡ περὶ ἀναίρεσεως αἴτησις ἀπαράδεκτος ὡς γενομένη ἐκπροθέσμως.

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ, κατὰ τὸ ἄρθ. 263 τῆς ποιν. δικον. ἡ πρὸς ἀναίρεσιν προθεσμία κατὰ βουλευμάτων ἐφετῶν διαρκεῖ 24 ὥρας, ἀρχομένη ἀπὸ τῆς ἐκδόσεως τοῦ βουλευμάτος, τοῦτέστιν ἀπὸ τῆς ἐπιδόσεως αὐτοῦ εἰς τὸν ἐγκαλούμενον, ὥστε εἰς πᾶσαν περίπτωσιν ἡ περὶ ἀναίρεσεως προθεσμία λήγει τὴν ἐπιούσαν τῆς ἡμέρας τῆς ἐπιδόσεως, ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου τὸ ὑπ' ἀριθ. 42 τῆς 29 Ἰουλίου Ε. Ε. βούλευμα τοῦ ἐν Τριπόλει δικαστηρίου τῶν ἐφετῶν, τοῦ ὁποῦμοι ζητεῖται ἡ ἀναίρεσις, ἐπεδόθη εἰς τὸν ἐγκαλούμενον τὴν 7 Αὐγούστου 1836 ἡμέραν παρασκευῆν ὥραν 2 Μ. Μ. ἡ δὲ περὶ ἀναίρεσεως αἴτησις ἔγινε τὴν ἐννάτην τοῦ ἴδιου μηνός, ἐπομένως ἀφ' οὗ παρήλθεν ἤδη ἡ προθεσμία τῶν 24 ὥρων.

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει ὡς ἀπαράδεκτον τὴν ἀναίρεσιν αἴτησιν, τοῦ Σωτήρη Κάππα ἧτις ἔγινε κατὰ τοῦ ἀπὸ 29 Ἰουλίου Ε. Ε. καὶ ὑπ' ἀριθ. 42 βουλευμάτος τῶν ἐν Τριπόλει ἐφετῶν κτλ.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 2 Ὀκτωβρίου 1836.

(Ἀπόφ. τολ. 63). (Ἀριθ. πρωτοκόλ. 656).

3)

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ,

Συνελθὼν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 27 τοῦ παρελθόντος Αὐγούστου διὰ νὰ δικάσῃ μεταξύ τοῦ Βασιλείου Νάτση ἀνααιρεσίοντος, παρόντος, καὶ τοῦ Ἰω. Δοριτσιώτου ἀνααιρεσβλήτου, ἀπόντος, ἀμφοτέρων κατοίκων Ἀργους, τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναίρεσεως.

Κατὰ τὸ 1825 ὁ Βασίλειος Νάτσης, Ἀργεῖος υἱοθέτησε τὸν Ἰω. Δοριτσιώτην Ἀργεῖον, καὶ συνετάχθη περὶ τούτου ἔγγραφον, μεῖναν εἰς χεῖρας τοῦ υἱοθετήσαντος. Μετὰ παρελευσιν καιροῦ ὁ Νότσης ἀπέβαλε τὸν Δοριτσιώτην, ὅστις ἐγέννησε τὸν Νάτσην ἐνώπιον τοῦ πρωτοκλή-

του Ἀργους καὶ Ναυπλίας ἀπαιτήσας τὴν ἀπόδοσιν τῶν ὄσων ἰδίων πραγμάτων συνεισέφερον εἰς τὴν περιουσίαν τοῦ Νάτση τὸ ἀναλογοῦν αὐτῷ ἐκ τοῦ προϊόντος τῶν κεφαλαίων του καὶ τῶν κόπων του καὶ γλπ. Τὸ δικαστήριον διὰ τῆς ἀπὸ 15 Μαΐου 1831 ὑπ' ἀριθ. $\frac{25}{25}$ ἀπαράσεως του ἀπέδεχθη μὲν τινα τῶν κεφαλαίων τῆς ἀγωγῆς, ἐτροποποίησε δὲ ἐν καὶ ἄλλα ἀπέβριψε, διαφυλάξαν εἰς τὸν ἐνάγοντα ἀνοικτὸν τὸ στάδιον τοῦ ν' ἀπαιτήσῃ παρὰ τοῦ Νάτση ἀνταμοιβὴν τῶν κόπων του, δι' ὅσον χρόνου διάστημα ἔμεινεν ἐργαζόμενος εἰς τὴν οἰκίαν αὐτοῦ. Τῆς ἀπαράσεως ταύτης τοῦ πρωτοκλήτου, ὁ Νάτσης ἐζήτησε τὴν μεταρρύθμισιν, τὸ δὲ δικαστήριον δι' ἑτέρας ἀποφάσεως τοῦ ὑπ' ἀριθ. $\frac{43}{43}$ ἀπέβριψε τὴν περὶ μεταρρύθμισεως αἴτησιν αὐτοῦ ἐπομένως ὁ Νάτσης ἐζήτησε τὴν ἀναίρεσιν ἀμροτέρων τῶν προμνημονευθησῶν ἀποφάσεων παρὰ τοῦ παύσαντος· ἀνωτάτου δικαστηρίου διὰ τοὺς λόγους, Α'. ὅτι ἀμφοτέρω ἀκυρόνουν τὸ ἔγγραφον τῆς υἱοθεσίας, ἐνῶ τὰ διαφερόμενα μέρη τὸ παρεδέχθησαν ὀλοσχερῶς ὡς πρὸς τὴν οὐσίαν του καὶ διεφιλονίκησαν μόνον ὁ υἱοθετηθεὶς τὸ νὰ προστεθῶσιν εἰς τὸ ἔγγραφον αὐτὸ πρὸς περισσοτέραν του ὑποστήριξιν μερικαὶ διατυπώσεις τῆς ἱερολογίας καὶ γλπ., Β'. ὅτι κατεδίκασαν αὐτὸν ν' ἀποδώσῃ εἰς τὸν υἱοθετηθέντα 20 κεφάλαια πρόβατα, ἐπὶ λόγῳ, ὅτι τοῦ τὰ παρέδωκε, μὲ τὰς ἐπικαρπίας των, χωρὶς ποτὲ τὸ δικαστήριον νὰ λάβῃ τὴν παραμικρὰν περὶ τούτου ἀπόδειξιν, Γ'. ὅτι τὸν κατεδίκασαν παραλόγως καὶ ἐναντίον τῆς φύσεως τοῦ υἱοθετικοῦ ἐγγράφου καὶ τῆς εἰς αὐτὸ ἐμπεριεχομένης συμφωνίας νὰ πληρώσῃ μισθοῦς πρὸς τὸν υἱοθετηθέντα, ἐν ᾧ τὸ δικαστήριον συμφωνίαν τοιαύτην δὲν ἔλαβε ποτὲ ὑπ' ὄψιν του.

Ἀκοῦσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ Ἀρεοπαγίτου Ν. Θ. Μανούση, τὸν δικηγόρον Α. Καραθέλλον, ἐξ ἐπαγγέλματος διορισθέντα συνήγορον τοῦ ἀνααιρεσίοντος, καὶ τὸν ἀντ' εἰσαγγελέα.

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ εἰς τὴν κατὰ τὸν νόμον σύστασιν τῆς υἱοθεσίας εἶναι ἀνγκαῖον νὰ προηγήται ἡ συναίνεσις τῶν μερῶν, ἤτοι τοῦ φυσικοῦ πατρός, τοῦ υἱοθετοῦντος καὶ τοῦ υἱοθετουμένου, ὁ δὲ υἱοθετῶν δὲν ἦναι ἄπαις καὶ πρεσβύτερος τῆν ἡλικίαν τοῦ υἱοθετουμένου, καὶ ἡ πράξις νὰ τελεσθῇ ἐνώπιον δημοσίας ἀρχῆς, ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου τὸ παρὰ τοῦ ἀνααιρεσίοντος προτεινόμενον υἱοθεσίας ἔγγραφον ὄχι μόνον εἶναι ἑλλειπὲς ὡς πρὸς τὰ παρὰ τοῦ νόμου ἀπαιτούμενα προσόντα, διότι δὲν φέρει τὴν συναίνεσιν τῶν μερῶν, οὔτε δηλοῦται εἰς αὐτὸ ἡ ἡλικία τοῦ υἱοθετοῦντος, καὶ υἱοθετουμένου, οὔτε ἔγινεν ἐνώπιον δημοσίας ἀρχῆς, ἀλλὰ προσέτι περιέχει καὶ περίστασιν, ἧτις κατὰ τὸν νόμον καθιστᾷ ἀθέμιτον τὴν υἱοθεσίαν, διότι φέρει ρητῶς, ὅτι ὁ Βασίλειος Νάτσης, καθ' ἣν ἐποχὴν υἱοθέτησε τὸν Ἰω. Δοριτσιώτην εἶχεν ἴδια τέκνα, ἐπομένως τὸ πρωτόκλητον δικαστήριον Ἀργους καὶ Ναυπλίας θεωρήσαν τὸ εἰρημένον ἔγγραφον ὡς ἄκυρον ἐφήρμοσεν ὀρθῶς τὸν περὶ υἱοθεσίας νόμον.

Ἐπειδὴ ὁ δεύτερος τῆς ἀναιρέσεως λόγος ἀφορᾷ ζήτησι διόλου πραγματικόν.

Ἐπειδὴ ὡς πρὸς τὸν τρίτον λόγον, ἐκ τῆς ἀποφάσεως εἶναι φανερόν ὅτι τὸ δικαστήριον διὰ τοῦ Θ'. κεφαλαίου τοῦ διατακτικοῦ τῆς ἀποφάσεως δὲν κατεδίκασε τὸν Βασίλειον Νάτσην εἰς ἀπόδοσιν ἀμοιβῆς τινὸς πρὸς τὸν Ἰω. Δοριτσιώτην, οὔτε ἔδωκεν ἢ ἀφήρесе δικαιώματα παρὰ τοῦ νόμου, ἐπομένως δὲν ἔγινε καλὴ ἢ κακὴ ἐφαρμογὴ κανονοῦ νόμου.

Διὰ ταῦτα δικάζον κατ' ἐρήμην ἀπορρίπτει τὴν ἀναιρέσεως αἴτησιν τοῦ Β. Νάτση ἧτις ἔγινε κατὰ τῶν ἀπὸ 15 Μαΐου καὶ 21 Ὀκτωβρίου 1831 καὶ ὑπ' ἀριθ. $\frac{653}{4819}$ ἀποφάσεων τοῦ παύσαντος πρωτοκλήτου Δικαστηρίου Ἀργίου καὶ Ναυπλίας καὶ τλπ.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις 3 Σεπτεμβρ. 1836.

(Ἀπόφ. πολ. 64). (Ἀριθ. πρωτοкол 656).

4)

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ.

Συνελθὼν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 21 τοῦ παρελθόντος Σεπτεμβρίου διὰ τὴν ἀπόφασιν μεταξὺ τῆς Μαρίας Νικολάου Λούρμπα ἐναγούσης, καὶ τῆς μητρὸς αὐτῆς Βιολέτας Σωτήρης Κωστοπούλου, ἐνχοιμένης, ἀμφοτέρων κατόικων Βοστίτισης τὴν ἐξῆς ὑπόθεσιν.

Ὁ Νικόλαος Λούρμπα ὡς φυσικὸς ἐπίτροπος τῆς συζύγου του Μαρίας ἐνήγαγεν ἐνώπιον τῶν ἐν Πάτραις πρωτοδικῶν τὴν μητέρα αὐτῆς Βιολέταν ζητῶν τὴν ἀκύρωσιν ἐξισασμοῦ, γενομένου μεταξὺ αὐτῶν τὴν 27 Μαΐου 1829 καὶ ἔχοντος ἀντικείμενον τὴν εἰς τὴν ἐνάγουσαν ἀνηκουσαν κληρονομίαν τοῦ ἀποθιώσαντος πατρὸς τῆς καὶ τοῦ θείου τῆς Ι. Μπούρη, καὶ τὴν ἀπόδοσιν ὅλης τῆς κληρονομικῆς περιουσίας τῶν ρηθέντων. Τὸ πρωτοδικεῖον δικάσαν ἐπὶ τῆς ὑποθέσεως διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 256 ἀποφάσεώς του ἀπέδρασε τὰς αἰτήσεις τῆς ἐναγούσης, ἀναγνωρίσαν νόμιμον τὴν προσέληθέντα ἐξισασμόν. Τὴν ἀπόφασιν ταύτην ἐξεκάλεσεν ἡ ἐνάγουσα ἐνώπιον τοῦ Δικαστηρίου τῶν ἐν Τριπλίτι ἐφετῶν, τὸ ὅποιον διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 110 ἀποφάσεως ἐκλήρυσεν ἄκυρον τὸν ρηθέντα ἐξισασμόν. Ζητηθείσης ἀναίρεσεως κατὰ τῆς ἀποφάσεως ταύτης, καὶ ἀνακρεθείσης διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 47 τοῦ ἀρείου πάγου, τὰ μέλη ἐνεφανίσθησαν ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου τούτου πρὸς συζήτησιν τῆς οὐσίας τῆς ὑποθέσεως.

Ἀκούσαν τὸν δικηγόρον Σ. Πήλληνα πληρεξούσιον τῆς ἐναγούσης, ἀπούσης, προτείναντα τὴν ἀκύρωσιν τοῦ ἀπὸ 27 Μαΐου 1829 ἐξισασμοῦ, διὰ τὸν λόγον ὅτι ἡ ἐν αὐτῷ περὶ μελλούσης κληρονομίας συνθήκη ἧτις ἀντιβαίνει εἰς τοῦτον εἶναι ἀχώριστος ἀπὸ τὰ λοιπὰ ἀντικείμενα αὐτοῦ. Τὸν δικηγόρον Α. Πετσάλην, συνήγορον τῆς ἐναγομένης παρασταθείσης διὰ τοῦ πληρεξούσιου τῆς Γιαννούτσου Κωστοπούλου, ζητήσαντα νὰ κηρυχθῇ ἰσχυρὸς ὁ ρηθεὶς ἐξισασμὸς, ἐξικρουμένου τοῦ περὶ μελλούσης κληρονομίας μέρους αὐτοῦ, καὶ τὸν ἀντεισαγγελέα γνωμοδοτήσαντα ὑπὲρ τῆς προτάσεως τοῦ συνηγόρου τῆς ἐναγούσης.

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ ὁ ἀπὸ 27 Μαΐου 1829 μεταξὺ τῆς Βιολέτας Κωστοπούλου καὶ τῆς θυγατρὸς τῆς Μαρίας Λούρμπα ἐξισασμὸς δὲν περιέχει δικαίωμα μελλούσης κληρονομίας, τὰ ὁποῖα νὰ παραιτῆται αὐτῇ, 1 διότι οὔτε εἰς κανὲν μέρος τοῦ ἐξισασμοῦ ἀναφέρεται μέλλουσα κληρονομία, καὶ ἀκόμη ὀλιγώτερον παραιτήσις αὐτῆς, οὔτε εἰς τὸ πνεῦμα του φαίνεται παραμικρὸν σημεῖον αὐτῆς, 2 διότι αἰτία τοῦ ἐξισασμοῦ ἐστάθη, ὡς φαίνεται σαφῶς εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ συμφωνητικοῦ, ἢ μεταξὺ τῶν ἐξισασθέντων μερῶν ὑπάρχουσα ἤδη διαφορά, καὶ σκοπὸς ἡ διάλυσις αὐτῆς, καὶ ἀναμφισβόλως ἢ παρὰ τῆς θυγατρὸς μέλλουσα κληρονομία τῶν κτημάτων τῆς ζώσης ἀκόμη μητρὸς δὲν ἦτον δυνατὸν νὰ γεννησῆ διαφοράν ἀπαιτοῦσαν ἐξισασμόν πρὸς διάλυσιν τῆς διότι ἂν τὸ συμφωνητικὸν ἀναφέρῃ μητρικὰ κληρονομικὰ δικαιώματα, ἐνοσὶ εἶεῖν τὰ ὁποῖα ἡ μήτηρ Βιολέτα εἶχεν ἀποκτήσει ἐπὶ τῶν κτημάτων τοῦ προτέρου ἀνδρὸς τῆς Λογοκωστοπούλου μετὰ τὴν ἀποθίωσιν τοῦ υἱοῦ τῆς, ἀποθανόντος μετὰ τὸν πατέρα του, καὶ κληρονομηθέντος παρ' αὐτῆς, 4 διότι αἱ συμφωνίαι ἐν γένει ἐρμηνεύονται κατὰ τὸν σκοπὸν τῶν συμφωνούντων μερῶν μᾶλλον παρὰ κατὰ τὸ περιεχόμενον ἐν αὐταῖς γράμμα (LL. 219 ff. de verb. signif. et 168 ff. de reg. jur.) αἱ δὲ ἐκφράσεις των, ὅσον γενικαὶ καὶ ἂν ᾖναι, πρέπει νὰ περιορίζονται εἰς ὅσα πράγματα φαίνονται τὰ μέλη ὅτι εἶχαν σκοπὸν νὰ συμφωνήσουν ἐπὶ τοῦ ἐξισασμοῦ μάλιστα πᾶσα παραιτήσις δικαιωμάτων δὲν ἀναφέρεται, εἰμὴ εἰς τὴν διαφοράν, ἧτις ἔδωκε χώραν εἰς αὐτὸν (LL 5, 9, et 12 ff. de trans. 5, et, 31 C' Codtit). Καὶ διὰ τούτους τοὺς λόγους ὁ ρηθεὶς ἐξισασμὸς, ὡς μὴ περιέχων παραιτήσιν δικαιωμάτων μελλούσης κληρονομίας, εἶναι ἰσχυρὸς.

Ἐπειδὴ δὲν ἀπεδείχθη, ὅτι ἡ Μαρία Λούρμπα ἦτον ἀνήλικος, καθ' ὃν καιρὸν ἔγεινε ὁ μεταξὺ αὐτῆς καὶ τῆς μητρὸς τῆς ἐξισασμὸς διότι αἱ πρὸς τοῦτο δοθεῖσαι μαρτυρίαι δὲν περιέχουν εἰμὴ ἀναμνήσεις τῶν μικρῶν ἀορίστους καὶ ἀβεβαίους, καὶ εἶναι μάλιστα κατα πολλὰ ἀσύμφωνος πρὸς ἀλλήλας καὶ μόλις δύναται νὰ φέρουν πιθανότητα τῆς ἀνηλικίας ταύτης ἢ δὲ πιθανότης δὲν ἀπαρτίζει ἐννομον ἀπόδειξιν.

Διὰ ταῦτα, δικάζον τὴν οὐσίαν τῆς προκειμένης ὑποθέσεως, ἀπορρίπτει τὴν αἴτησιν τῆς Μαρίας Λούρμπα, καὶ ἀποφαίνεται ἰσχυρὸν κατ' ἄλλοκληρίαν τὸν ἀπὸ 27 Μαΐου 1829 μεταξὺ αὐτῆς καὶ τῆς μητρὸς τῆς Βιολέτας Κωστοπούλου ἐξισασμόν, καὶ δυνάμει τοῦ 211 ἄρθ. ἀριθ. 1 τῆς πολ. δικοῦ. καταδικάζει ἀμφοτέρα τὰ μέρη εἰς τὴν ἐξ ἡμισείας πληρωμὴν τῆς παρουσίας ἀποφάσεως, καὶ συμφηφίζει τὰ μεταξὺ αὐτῶν γεγόμενα εἰς τὴν δίκην ταύτην ἔξοδα.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τὴν 6 Ὀκτωβρίου 1836.

(Απόφ. πολ. 65).

(Αριθ. πρωτοκόλ. 656).

5)

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ.

Συνελθόν εις δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 8 τοῦ ἐνεστῶ-
 ὡς μηνός διὰ τὴν δίκασιν μεταξύ τῆς Μαρίας Σέκερη ἀ-
 ναιρσειούσης, καὶ τοῦ Ἀνδρέου Χριστοδουλοπούλου ἀ-
 ναιρσειδιλήτου, ἀμφοτέρων κατοίκων Ναυπλίας, τὴν ἐξῆς
 αἰτησὶν ἀναίρεσως.

Ἡ Μαρία Σέκερη ἐνήγαγεν ἐνώπιον τῶν ἐν Ναυπλίῳ
 πρωτοδικῶν τὸν Ἀνδρέαν Χριστοδουλόπουλον, σύζυγον
 τῆς ἀποθανούσης θυγατρὸς τῆς Ἑλένης, ἀπαιτοῦσα δυνά-
 μει κληρονομικοῦ δικαίωματος σφριζομένου εἰς τὸν νόμον
 9 κεφ. ἡ. βιβλ. ε. τοῦ Ἀρμενοπούλου καὶ εἰς τοπικὸν
 ἔθιμόν, τὰ δὺν τρίτα τῆς προικὸς τῆς εἰρημένης θυγατρὸς
 τῆς. Τὸ δικαστήριον παρεδέχθη διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 276
 ἀποφάσεώς του τὴν ἀγωγὴν τῆς Μαρίας ἀποφασίσαν νὰ
 ἐνεργηθῆ ὁ νόμος τῆς τριμοιρίας. Τὴν ἀπόφασιν ταύτην
 ἐξεκάλεσεν ὁ ἡγηθῆεις εἰς τὸ ἐν Τριπόλει δικαστήριον τῶν
 ἐφετῶν, τὸ ὅποιον διατάξαν προηγουμένως διὰ τῆς ὑπ' ἀρ.
 156 προδικαστικῆς ἀποφάσεως τὴν ἀκρόασιν μαρτύρων
 ἀντὶ τοῦ Εἰρηνοδίκου Ναυπλιῆς πρὸς ἀπόδειξιν τῆς ὑπάρ-
 2 τοῦ τοπικοῦ ἔθιμου ἐξέδωκεν ἐπομένως ἐπὶ τῆς ὑ-
 1 ρέσεως τὴν κυρίαν ἀπόφασιν ὑπ' ἀριθ. 28 δι' ἧς ἀπέρ-
 ῆψε τὴν ἀγωγὴν τῆς Μαρίας Σέκερη ἀμφοτέρων τῶν ἀ-
 ποφάσεων τούτων τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐφετῶν ἐτήτησεν
 ἡ ῥηθεῖσα Μαρία Σέκερη τὴν ἀναίρεσιν, διὰ τοὺς λόγους,
 1 ὅτι ἡ νεαρὰ τοῦ Πατριάρχου Ἀθανασίου ὄχι μόνον ἔχει
 ἰσχυρὸν νόμον μέχρι τῆς πτώσεως τοῦ Βυζαντικοῦ κλήρου,
 ἀλλὰ διειρηθῆ καὶ ὡς γενικὸν ἔθιμον τῆς Ἑλλάδος μέ-
 2 γιστος σήμερον, καὶ ἀπόδειξις τούτου εἶναι ὅτι ἐμπερι-
 1 ρέχεται εἰς τὴν ἐξάβιβλον τοῦ Ἀρμενοπούλου, 2 ὅτι δὲν
 ἐξακριβώθη ἡ ἀλήθεια περὶ τῆς ὑπάρξεως τοῦ ἔθιμου, ἀ-
 ναγομένου εἰς τὴν δημοσίαν τάξιν, καθότι πρὸς τοῦτο
 ἔπρεπε νὰ ἐξετασθῶσιν ὄχι μόνον κάτοικοι τῆς πόλεως
 Ναυπλίας, ἀλλὰ καὶ τῆς ἐπαρχίας; καὶ ἔπειτα ἔπρεπε
 νὰ ἀσθῆ ὑπ' ὄψιν καὶ τὰ ἔθιμα τοῦ Ἄργους, διότι ἡ κλη-
 ρονομία σύγκειται ἐξ ἀκινήτων, καὶ κινήτων, καὶ ἐκεί-
 νων ἡ κληρονομία κανονίζεται ἀπὸ τοὺς νόμους τῆς το-
 ποθεσίας των, καὶ ὅτι ὁ Χριστοδουλόπουλος, καθ' ὃν καιρὸν
 ἀπέθανεν το τέκνον, ἦτον πάροικος μόνον τῆς Ναυπλίας,
 ἡ δὲ ἐκ γενετῆς κατοικία του εἶναι ἡ Γαστούνη, ὅπου ἔ-
 χει καὶ τὰ κτήματά του.

Ἀκροάσαν τὴν ἐκθεσιν τοῦ ἀρεσπαγίτου Κ. Γ. Ἀθανασίου
 τὸν δικηγόρον Π. Ἀργυρόπουλον πληρεξούσιον τῆς ἀναι-
 ρειούσης, ἀπούσης τὸν δικηγόρον Σ. Πήλληκα πληρεξού-
 σιον τοῦ ἀναιρσειδιλήτου, ἀπόντος, καὶ τὸν εἰσαγγελέα
 γνωμοδοτήσαντα ὑπὲρ τῆς ἀπορρίψεως τῆς αἰτήσεως τῆς
 ἀναιρσειούσης.

Σκεφθέν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ κατὰ τὰ 15 καὶ 249 ἄρθρα τῆς πολ. δικ.
 εἰς τὰς περὶ ἀποδείξεως ἀποφάσεις τὸ δικαστήριον π.
 σδιορίζει τὸν δικαστὴν ἐνώπιον τοῦ ὁποίου μέλλει νὰ
 ἐξαχθῆ ἡ ἀπόδειξις τὰ δὲ μέρη δύνανται νὰ προτεῖναι
 ὁπόθεν καὶ ὁπόσους ἤθελαν στοχασθῆ ἀναγκαίους μαρ-
 τρας ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου τὸ δικαστήριον τῶν ἐν Τ.
 πόλει ἐφετῶν, μὴ περιορίσαν τὰ μέρη ὡς πρὸς τὴν ἐκ-
 γὴν τῶν μαρτύρων καὶ προσδιορίσαν πρὸς ἀκρόασιν
 τῶν τὸν εἰρηνοδίκην Ναυπλίας, ὅπου τὰ διαφερόμενα
 ρη ἔχουν τὴν κατοικίαν των καὶ ἀνοίξεν ἡ ἀμφισβη-
 μένη κληρονομία, δὲν ὑπερέβη τὰ καθήκοντά του, καὶ
 συνεμμορφώθη μὲ τὸν νόμον προσέτι δὲ δὲν ἐπρόκειτο
 ῖ ἀποδείξεως ἔθιμου, ἀναφερομένου εἰς ἐκδικασιν ἀκί-
 του πράγματος, ἀλλ' ἀφορῶντος κληρονομικὰ δικαίωμα
 διὰ τὰ ὅποια κατὰ τὸ 17 ἄρθ. 5 ἐδάφ. τῆς πολ. δικ.
 εἶναι ἀρμόδιον τὸ δικαστήριον, ὅπου ἠνοίξεν ἡ κλη-
 νομία, ὅθεν ὁ λόγος ὅτι ἐπειδὴ ἀκίνητα κτήματα, ἀ-
 κόντα εἰς τὴν εἰρημένην κληρονομίαν κεῖνται εἰς Ἄργ.
 τὰ δὲ ἀκίνητα δικάζονται κατὰ τὰ εἰς τὸν τόπον τῆς
 σεως των ἐπικρατοῦντα ἔθιμα, καὶ διὰ τοῦτο ἔπρεπε
 διορισθῆ ὁ ἐν Ἄργει εἰρηνοδίκης νὰ διεξαγάγῃ τὴν ἀ-
 δεῖξιν καὶ νὰ ἀκουσθῶσι μάρτυρες Ἀργεῖοι, εἶναι δὲ
 χωρὶς βάσιν.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ 148 ἄρθ. τοῦ ἀπὸ 15 Αὐγούστου
 1830 ψηφίσματος, ὑπὸ τὸ κράτος τοῦ ὁποίου ἀνοίξε
 κληρονομία, ὄφειλον τὰ δικαστήρια διὰ τὰς πολιτικὰς
 δίκας νὰ ἀκολουθῶσι τοὺς νόμους τῶν αὐτοκρατόρων,
 καὶ νὰ συμβουλευόνται τοὺς περιεχομένους εἰς τὴν πρόχει-
 ἐξάβιβλον τοῦ Ἀρμενοπούλου, ἡ δὲ εἰς τὴν εἰρημένην
 λογὴν ἐπιγραφομένη νεαρὰ τοῦ πατριάρχου Ἀθανασίου
 δὲν εἶναι νόμος αὐτοκρατορικὸς, οὐδὲ δύναται, κατὰ τὴν
 ἔννοιαν τοῦ πραιρετημένου ψηφίσματος νὰ ἰσχύῃ ἐνώπιον
 τῶν δικαστηρίων.

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει τὴν ἀναίρεσιν αἰτήσιν
 Μαρίας Σέκερη, ἣτις ἔγινε κατὰ τῆς ἀπὸ 30 Νοεμβρίου
 1835 ὑπ' ἀριθ. 156 ἀποφάσεως περὶ ἀποδείξεως,
 τῆς ἀπὸ 1 Φεβρουαρίου 1836 καὶ ὑπ' ἀριθ. 28 κυρίας
 ποφάσεως καὶ τλπ.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τὴν 9 Οὐλαβρίου
 1836.